

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Երգըդ ըլլայ թող անկեղծ և սրբաւայոյզ ու յըստակ,
Ըլլայ խորունկ խորքն անոր, պարզ երևի բայց յատակն.
Սըլացքն անոր՝ արծիւի՝ երկինքին մէջ հովանի,
Բայց ընթերցողն՝ թւերուն առած ան հետն իր տանի:

Ուրիշի մը յազթանակը կըրցեր ես թէ սրբաւանջ ծափել,
Ուրիշի մը ցաւին դիմաց կըրցեր ես թէ արցունք թափել,
Թէ ըսփոփել կըրցեր ես դուն՝ տառապահար հոգի մ'երբեք,
Ուրեմըն այս «ցաւի հովտէն» գուր չես անցեր ու տառապեր:

Եթէ երբեք շէնքի մ'համար քար ես կոփեր,
Կամ գործաւոր եղեր ես ու կամուրջ կապեր.
Եթէ երբեք մըշակեր ես արտ ու այգի,
Արծանի ես յաւերժական յիշատակի:

Ամէն ինչ կեղծ է, ամէն ինչ սուտ,
Մեր գըլխուն վերել երկինք մ'անգութ.
Սա լուսանահանչ արեւուն տակ՝
Մեր սրբոներուն մէջ մըշտատել մութ:

Մենք նոյն մարմնի մասերն ենք լոկ, նոյն ցաւերն են մեզ պատեր,
Նոյն մարմնի մասերն իրար՝ չեն ատեր, չեն յօշոտեր.
Բուժենք վերքերը իրարու, մըխիթարենք մենք իրար,
Գուցէ տեսնէ, ըզգայ գուցէ ով լըքեր է մեզ՝ անտէր:

Անխրոով, անդորր նընչել,
Սա պարզ երկրնքի տակ,
Զր ցաւի, չը քրթմընչել,
Անյուշ, անյիշատակ:

Փամեռակը թող չը նընշէ քու մըտքին, խեղճ քարեկամ,
Գիտցի՛ր թ'ամէն մէկ պահդ, ամէն մէկ վայրկեան,
Յաւերժութեան մէջ ակընթարթ մը չէ լոկ,
Ան կը կըրէ իր մէջ՝ անցեալն ամբողջ, ամբողջ ապագան:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ